

CERASELA IOSIFESCU:

„De prea multe ori nu valoarea contează“

S-a născut pe 7 octombrie 1966. A absolvit A.T.F. în 1991, la clasa prof. Sanda Manu. În spectacolul de absolvire, Cei din urmă de Maxim Gorki (regia: Sanda Manu), a interpretat rolul Liubov. Acum este actriță la Teatrul „Nottara“, unde a fost distribuită în spectacolele Regele moare de Eugen Ionescu (regia: Dominic Dembinski), Nora de Ibsen (regia: Mircea Cornișteanu), aici deținând rolul titular, Puricele de Feydeau (regia: Horațiu Mălăele), Avarul de Molière, Revizorul de Gogol, Laurii doctorului Schultz de Jean Noel Fenwick (toate, în regia lui Mircea Cornișteanu).

Cerasela Iosifescu este construită din firesc și dezinvoltură. Are un umor spontan și cuceritor și parcă privește mereu senin și prelung spre steaua norocoasă sub semnul căreia s-a născut.

□ Trăiești într-o lume a hazardului sau într-una aflată sub semnul destinului?

■ Într-o lume aflată sub semnul hazardat al destinului, ca tot omul!

□ Cum ai rezolvat conflictul atunci când ți s-a întâmplat să te cerți cu cine?

■ N-aș putea spune că sunt în relații prea grozave cu mine. Însă nu ne-am certat nici „atunci“, nu ne certăm nici acum. Dacă m-aș băga prea mult în seamă, nu mi-ar fi ușor.

□ Cum ești când ești foarte rea?

■ Extrem de rea.

□ Te deprimi o sală de teatru pustie?

■ Numai atunci când e spectacol. Altfel îmi place la nebunie, mai ales dimineața, înainte de repetiție, când îți țiuie urechile de liniște; mă simt ca-ntr-o biserică.

□ Ai devenit actriță a Teatrului „Nottara“. Ți se pare că aici îți era locul?

■ Nu știu alții cum sunt, dar eu cred că aici mi-e locul pentru că prin alte teatre n-am prea fost. Peste vreo zece ani poate o să-ți dau mai multe amănunte. În orice caz, am motive să cred că aici mi-e cel mai bine.

□ Cum este atmosfera în Teatrul „Nottara“? Cum ar trebui să fie atmosfera ideală?

■ Asta îmi sună a indiscreție. Enoriașii nu au acces la altar, doar preotul știe ce se întâmplă acolo. Cam așa e și în teatru. Nu e important ce se întâmplă în spațiile porților împărătești, ci cum slujește apostolul.

□ Cine crezi că stabilește valoarea unui spectacol, publicul sau critica de specialitate?

■ Există succes de public și succes de critică. Când cele două elemente se îmbină, toată lumea e fericită și valoarea spectacolului e incontestabilă. Când publicul și critica nu se pun de acord, lucrurile sunt discutabile. Pentru mine publicul contează în primul rând, dar aș fi ipocrită să afirm că nu-mi pasă când nu primesc aprecieri critice favorabile.

□ Te poți simți apropiată de un personaj ca de o ființă vie?

■ Dacă mi-ai fi pus această întrebare într-un interviu pentru televiziune, dacă aș fi fost văzută adică, aș fi făcut tot felul de grimase. În scris mi-e mai greu; grimasele se duc, pe când ce e scris rămâne. Deci: nu știu ce să-ți răspund. Până la următorul interviu pentru revista „Teatrul azi“, sper să mă lămuresc.

□ Ce relație ai stabilit cu personajul Marie Curie în momentul primei lecturi a textului? Dar ulterior?

■ A rămas să ne reîntâlnim la a doua lectură. La a doua lectură am căzut de acord să ne mai vedem, să ne împrietenim, să aflăm câte ceva despre personalitatea ei și ea despre a mea. După mai multe „rendez-vous“uri am ajuns la un compromis: ea să se mulțumească cu cele două premii Nobel și să nu aspire la unul

UNITER, iar eu să-mi văd de treabă, asigurând-o că cel puțin nu am s-o fac de râs.

□ Ce te-a durut cel mai mult din tot ce ai citit și observat în lumea teatrului?

■ Faptul că de prea multe ori nu valoarea contează. Sunt tot felul de alte criterii, mai puțin demne de luat în seamă, dar care funcționează.

□ Cum a fost când ai avut primul succes în carieră?

■ M-am simțit destul de bine. O dată cu Maria Antonovna din Revizorul – căci despre asta este vorba –, am început să cresc în ochii mei.

□ Ce rămâne în sufletul actorului în clipa când, după un mare succes, cortina cade, iar aplauzele nu se mai aud?

■ În sufletul actorului, în general, nu știu. În al meu e o ușoară melancolie, care seamănă cu senzația pe care ți-o lasă o țigară fumată pe stomacul gol.

□ Viața personală poate influența evoluția profesională a unui actor?

■ Viața personală influențează orice activitate. Nu știu să existe persoane fără viață personală. Mulți cred că actorul nu e marcat de viața sa intimă. Asta e una dintre cele 8 473 de neghiobii vehiculate de unii „slujitori“ mai puțin fideli acestei... ocupații (nu-mi place cum sună „meserie“). Ca să nu ai griji, probleme personale ar trebui să fii de piatră, or cine e de piatră nu poate fi actor. Eu am zile negre care mă fac mai puternică pe scenă și tot eu am alte zile negre în care, vorba românului, „poți să-mi fluturi și-un tramvai“. Cât privește mult mai puținele zile fericite, datele problemei rămân aceleași.

□ Care consideri că au fost cele mai reprezentative întâlniri ale tale din lumea teatrului, vorbind despre colaborările cu colegii actori și regizori?

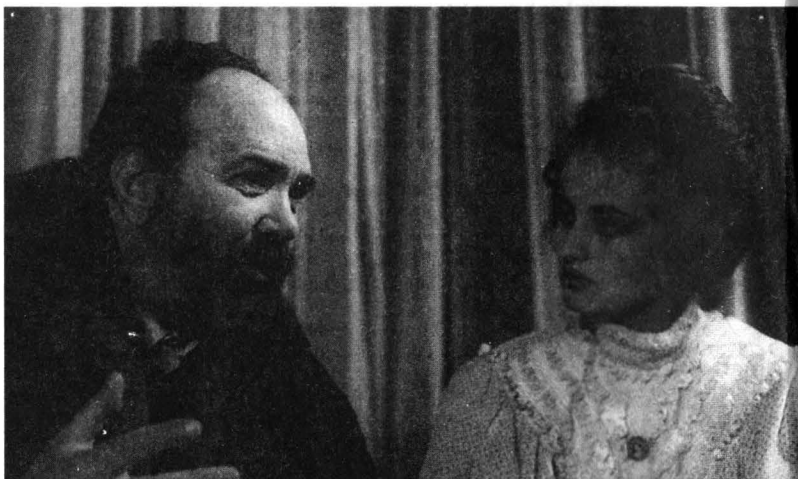
■ În spectacolele Nora și Avarul l-am avut partener pe George Constantin. Nu cred că poate exista o întâlnire mai importantă pentru mine decât aceasta. Teatrul „Nottara“ are și alți actori, foarte importanți, alături de care am jucat sau sper să joc. Cele mai importante roluri – Nora, Maria Antonovna, Marie Curie – le-am avut în spectacolele puse de Mircea Cornișteanu.

□ Ce crezi despre prietenie? Dar despre iubire?

■ Cred că în loc să vorbești despre ele, e mai bine să le cauți. Și cel mai bine e să le găsești...

iunie 1996

CLARA MĂRGINEANU

Cerasela Iosifescu în rolul titular din Nora de Ibsen la „Nottara“, alături de George Constantin (regia: Mircea Cornișteanu)